

4650.

От Украйна вятър топъл
Носи огнени слънца,
Пълни с горест, плач и вопъл
На жени и на деца.

Някой дявол безприютен
Ли устройва този ад? –
Не е дявол, а е Путин
От Кремльовския палат.

Той на вид е слаб и малък,
Но на трона си е лъв
И след всеки хапнат зальк
На закуска пие кръв.

Знае цялата му свита –
Да е детска предпочита.

4651.

На новата любов след неуспеха
Бе обезнадежден поетът нежен
И затова потърси той утеха
На горските певци в света безбрежен.

Избра си огненочервена птица
На клонче от разцъфналата слива –
Сред птиците бе първа хубавица,
А също може би и най-щастлива.

Войната във Украйна бе му чужда,
Любовна мъка него го гнетеше,
От обич чувстваше голяма нужда,
А птицата довереник му беше.

И тъкмо рима търсеше на „мъка“,
Когато тя върху му се изцвъка.

4652.

Били сме под властта на генерали,
Професори, шивачи, печатари,
На хора със или без идеали,
Но никога до днеска на гробари.

Гробарствано е главно от любители,
Макар понявга в масови размери,
Изтребени са доста мирни жители,
А с диплома гробар не се намери.

Сега ще почнем всичко отначало –
Гробар със стаж – министър-председател,
С помощници управително тяло
И някой важен спомоществовател.

Чрез тези действия благополучно
Живот и смърт ще се споят научно.

4653.

За благочестието се приема,
Че добродетел е на старостта,
Когато на греховността ярема
Със много намалил си е мощта.

Насилникът се с жертвата прегръща
И моли я с разплакано лице
Да му прости, а с обич тя отвърща,
Че му прощава всичко от сърце.

Така прегърнати се те отправят
Към канещата ги небесна вис,
Където заедно ще търсят завет
На ангелчетата във рая чист.

Единствено тиранът своята злоба
Успява да запази и след гроба.

4654.

Науката – за учените хора,
За простия народ остава вярата
Във богове, владеещи простора
На вечнитете лъжи чрез надпреварата.

За простия човек са те по мярка,
А той е тяхното предназначение –
Чрез вярата – всемирна господарка,
Да подчиняват всяко поколение.

И волята под образ на молитва
Във търсене на своя получател
С невидими криле нагоре литва

Към трайно глухонемия създател,
Там за да бъде срещната с внимание
И с яркото божествено мълчание.

4655.

За Свободата неосъществима
Предплащано е с кървави мечти
Откакто на Земята хора има,
В чиято гръд сърце без страх тупти.

Във нейно име жертват се герои,
Обречени да мрат! Да мрат! И мрат!
Те горди са с безсмъртията свои,
С които надарява ги светът.

А призракът на Свободата грее
С привнесена от нейде светлина,
Но да възкръсне няма да успее,
Защото с образ е на сатана.

И трагикомичното явление
Повтаря се вовек без изключение.

4656.

Бе отмъщението симетрично –
Око за око или зъб за зъб,
Но времето отдавна е различно
Разплатата е с образ все по-скъп.

Започна Първата война световна
За някакъв надебелял херцог,
А Втората - за алчността чутовна
На тровения със иприт пророк.

Дали човек по-бавно поумнява
В разгара на техничния прогрес
Или във устрема към бойна слава
Готов е да потъпче нрав и чест?

Към отговор гръмовно ни зове
Духът на срутените градове.

4657.

*За предаването на Учителя си Юда печели
30 сребърника, колкото е струвал и еляят
за помазването на Христовите нозе.*

С появата на пещерните хора
Предателството заживява с тях
На Бога и на Дявола пред взора,
А те съвместно казват, че е грях.

Грехът обаче е изконно нужен,
За да не стихне общият прогрес
И с помощта на много труд задружен
С успех възпроизвежда се до днес.

От всякакъв пазарен гледен ъгъл
Той печеливш е и то в кратък срок -
Предателският хонорар е кръгъл
И често като Еверест висок.

Искаротски Юда е бедняк,
А сред предателите пръв глупак.

4658.

Науката разделя всички хора
На посветени и непосветени,
Но дума ако стане за отбора
По футбол, всички са осведомени.

За неутриното на Майорана
Не всеки в спора може да участва,
Науката изглежда неразбрана,
Но над напредъка безмълвно властва.

Приемат се с доволство плодовете,
Който тя способна е да дава
И като факел на Човека свети,
Когато в бъдещето го отправя.

А той не пита кой, къде и как,
Използва я и тя се скрива пак.

4659.

Посред джуджетата той бе висок,
А за останалите беше дребен,
Не беше нито дявол, нито бог,
Но беше и от двамата обсебен.

Случайността доведе го на власт
И неговата участ преобърна,
Пробуди се огромното му „Аз“
И самочувствието му се върна.

Човечеството беше негов враг
И той започна да му отмъщава
Под вечно кървавия ален флаг
На собствената смъртоносна слава.

Почерни бързо хиляди съдби,
А близките си най-напред уби.

4660.

Човек въведе смъртните присъди
Понявга със закон, но често без,
Чрез правдата смъртта за да пребъде,
А също и културният прогрес.

На доста хора дават те прехрана –
Съдии, прокурори и палач,
А въпреки Христовата забрана
И поп – на святостта си продавач.

Куршум, бесилка, меч, топор, гарота
И гилотина могат всеки миг
Да угасят светлика на живота
И заглушат предсмъртния му вик.

Осъдените мрат опозорени,
Останалите са заподозрени.

4661.

Да скрие своята обикновеност
Опитва кралят чрез какво ли не
И постоянства с тайна убеденост,
Че ще надскочи ръста си поне.

Обгръща тялото му хермелинът,
Короната го прави по-висок
И той си вярва с всеки ден изминат,
Че ако не е бог, е полубог.

Светът нерядко среща със търпимост
Преобразената му простота,
Но случва се по зла необходимост
Да пробва колко здрав му е врата.

Според палача, сложил край на спора,
Той здрав е колкото на всички хора.

4662.

Поетите-революционери
У нас живеят, но най-вече мрат
Преди във почетни пенсионери
Да се превърнат в своя жизнен път.

Да се зове поет-счетоводител
На Лилиев е право по закон,
Славейков е велик поет-будител,
Поет-бандит е Франсоа Вийон.

Артюр Рембо – търговецът на роби
Е майсторът на мерената реч,
А без Уайлд, поета-гей, какво би
Станало с този мой тюрлю-гювеч?!

Добре ще е поета всепризнат
Да помним и с резервен занаят.

4663.

Роден сред адски сатанински спазми
Пороят на проклятията руква
И пълен с отвратителни миязми
Във царската династия се всмуква.

Порокът е заветното ѝ знаме,
Предаван равномерно по наследство
Чрез всичките неизтощими гами
На злобата от още ранно детство.

Кръвчицата народна жадно смучат –
Занятие за знатни паразити,
Който никога не ще научат
С полезен труд да си изпълват дните.

А президентите със джоб дълбок
Постигат същото в по-кратък срок.

4664.

Да надживееш своя собствен свят
И да го въплътиш в огромен спомен
Е като да градиш приживе ад
Сред който да се мъчиш обездомен.

Несетно, следвайки един след друг,
Приятели и врагове измират
И само ти като вампир си тук,
На дълголетието си кумирът.

„Припомняш ли си лятото в Париж?“
Не е възможно някому да кажеш,
Ти сам сред спомените си гориш,
С тях старата си памет да накажеш.

А тя твърди, че дълго да живееш
Не е възможно без да остарееш.

4665.

Не е ли смяната на боговете
Сред най-зловещите душетресения,
Щом счетоводството на греховете
Поема се от ново учреждение?

Променят се и жертвените кладни,
Молитвите са с ново съдържание,
А новите богоугодни сгради
Са според новите предназначения.

И само злобата остава стара
Към мислещите друго яче граждани,
Гори тя буйно, нивга не прегаря,
Макар и те да са от майка раждани.

А нововерците са убедени,
Че и убийствата са позволени.

4666.

*The time is out of joint (Shakespeare,
"Hamlet", 1.5.188)*

Бъдещето трябва да приижда,
Настоящето - да си отива –
Ето как на всички се привижда
Неминуемата перспектива.

Времето обаче се бунтува,
Не по Шекспир, то по Айнщайн тръгва,
С равномерността си се сбогува,
Миналото в бъдещето вмъква.

В черните космични дупки сбрани,
Двете заедно са там узнали,
Че лица, от Онзи свят призвани,
Среща с тях на яве са си дали.

Но ако предците свои срещна,
Ще простят ли участта ми днешна?

4667.

Ненко Терзийски-Балдъовецът е издал на турците за 200 сребърника решението, взето на Оборище, всенародното въстание да започне на 1 май 1876г.

Към Ненко Терзийски от Балдево аз
Отправлям задгробен отечествен глас:

Каж ми защо си отрови душата
И тайната свята разкри пред пашата?

Не е за парите. Ти беше богат
Ио все пак потъна в предатески ад.

В свободна България нямаше хора,
Който от теб да измият позора,

Живееше плахо, от погледи скрит,
Но все пак открит бе и беше убит.

Сега със предатели сродни общуваш
И заедно с тях против мен негодуваш,

Но все пак накрая съвет ще ти дам,
Ще трябва да свикнеш със вечния срам!

4668.

Когато малкият човек умре,
Не ще нарастне неизвестността му,
Във болничния лист ще пишат само
„А има ли кой да го прибере?“

Строителството бе му занаят,
Добре дъските режеше с бичкия,
Добре редеше тухлите с мистрия,
Така от ден за ден, от град във град.

Но случи се, че непомерна скръб
Внезано целия народ попари,
Почина Вожда и по нрави стари
Въздигнат бе му мавзолей прескъп.

А малкият човек, ще отбележа,
Бе сред загиналите при строежа.

4669.

Загадъчна е действителността,
На себе си отказва да прилича,
Гримирана на злато с помощта
Тя в маскарад опасен се увлича.

Със средна стойност между две лъжи
Обгръща често истината свята
И се стреми с лъжи да задържи
Мечтанието ни за Свободата.

А жертвите за него нямат брой,
Те мъртви плуват в кървави морета
И всяка жертва тачим за герой,

Щом от смъртта накрая е превзета
При опита си цял едни живот
Към Свободата си да търси брод.

4670.

Самоограничаваща се власт
Била би положително явление
Ако не беше неотменна част
От политическите привидения.

Властта неудържимо все расте,
Такава е познатата действителност,
Расте дори след като оплете
Земи, животни, хора и растителност.

Тя себе си превръща във закон,
Поставя се над всички в надпреварата
И с кървав жезъл върху кървав трон
На всеки може да заплаче вярата.

А който безрезервно вярва в нея,
Възможно е до старост да живее.

4671.

Защо ли нявга Бог е наредил
Белтъчните съставки да са леви,
Божествен труд ли е с това спестил
В полето с молекулните посеви?

Оглеждам му небесните творби -
Че Бог си е левак, за мен е ясно,
Загадка е обаче може би
Защо въглехидратите са в дясно.

Дали не си е пръста Той убол
На някоя по-остра молекула,
Която после като бамбикол
Сред брмбарите да се е прочула?

Не е изключено. А всъщност Бог
Е пръв молекулярен биолог.

4672.

Иванчо Хаджипенчович е подписал смъртната присъда на Левски. След освобождението става депутат. Ами ако Левски участваше в изборите?

Иванчо Хаджипенчович и Левски
Са във борба за депутатски пост,
Кой победителят ще бъде днеска
Е главен политически въпрос.

Със злато си купува чест палачът,
Героят е обезсмъртен чрез смърт,
А българи за него горко плачат
И молят се пред Бога милосърд.

Отварят урните. И изненада
Попарва горестно народа наш –
За Левски се оказва, че пропада,
С победа честват злия богаташ.

Героите, макар и да ги любят,
Явят ли са на избори, ги губят.

4673.

Полуграмотни кадри на РАБФАК*
Прииждаха, изпращани на групи,
И всеки бе дарен със звезден знак
Рекорда по невежество да счупи.

Като Мойсей научното море
Преодоляха без да се наквасят,
А докато се нейде разбере,
И диплома на табла им поднасят.

На Партията всичко те дължат,
Тя шефове ги прави повсеместно
По главния номенклатурен щат,
А те ѝ служат безотказно честно.

Но даже вярност от най-предан вид,
Не я спаси от страшния фалит.

*Работнически факултет.

4674.

За бъдещето вождът не говори,
Единствено за светло настояще
И няма с него кой сега да спори,
Че цели е постигнал, като наште.

Оказва се, самият без да зная,
Че вследствие на неговите грижи
Отдавна обитавам вече рая,
А той на Бога работите движи.

Така изглежда тази обстановка,
Премемерена със безпощадност трезва,
А всеки несъгласен без призовка
С въоръжена помощ в миг изчезва.

Нима напразно Гео Милев смята,
Че мястото на рая е Земята?

4675,

Отдавна оптимизмът не е вече
Международно име на надеждата –
Изстреляна е в Космоса далече
И към планетата ни не поглежда тя.

Човеците са днес неутешими,
Един-друг гледат се със подозрение
Кой с хилядите адски хирошими
Земята ще лиши от население.

Той може би се някъде подготвя,
Обгражда се със свои почитатели,
За да заложил ядрената котва

До всичките си братя-неприятели.
Но в бездната, която тук ще зине,
Той също незабавно ще загине.

4676.

Живеем, а живота не ценим...
Избиваме по някой милион,
Гордеейки се с бяс неукротим
Със Сталин, Хитлер и Наполеон.

Не викаме на помощ съвестта
Със незначителния ѝ обем
И пагубните зверства на властта
Са главно в папка „Разни“, щем-не щем.

На всяващия ужас канибал,
За да се храни служи му трупът,
А не избиваме ли цял квартал,
Пръстта да наторим с човешка плът?

Способни сме да заявим поне
Кое морално е и кое не.

4677.

В удобни мавзолеи се пранасят
Тираните, щом трябва да умрат,
Утихва на жестокостта им бясът
И пирамиди вече не градят.

Какво се случва с техните палати,
Редовно къпани от златен дъжд?
Сега във тях живеят демократи,
Но луксът им е все един и същ.

Народът същите пари заделя,
За да издържа скъпия разкош
Според законодателна повеля,

Която действа ясно ден и нощ,
Защото е навек непобедима
И не зависи никак от режима.

4678.

С омекването в бой на колената
Описва Омир гърча пред смъртта
И в „Илиада“ злото на войната
Превръща в източник на красота.

Смъртта не може никой да изтласка
Из книги за убиеца-човек
И никому ненужната ѝ ласка
Прехвърля се с успех от вел на век.

Описват я опасна, но красива,
С прилични рани във гърди и крак,
И ако трябва, даже самодива
Героя ще откара в рая чак.

А смърт при раните между бедрата
Отбягват плахо пищещите братя.

4679.

Щастливи спомени от мойто детство
След време се превърнаха в печал
И тя живее във добросъседство
Със Нищото, което съм създал.

Бях несменяем член на парламента
Ведно със несменяемия вожд
И изборният вот от сто процента
Ми топлеше душата ден и нощ.

Отличник по партийна дисциплина
Аз винаги съм бил и пак ще съм,
Такава е заветната причина
Да бъда жив след буря и след гръм.

Сред кървавата тукашна действителност
Закриляше ме мойта незначителност.

4680.

Обезчовечването на света
Изглеждаше доскоро неуспешно,
Макар проводниците на властта
Да мислеха, че действат безпогрешно.

Не им достигаше най-вече мощ,
Земята за да присвоят изцяло,
Със цялата общопланетна площ
И цялото общопланетно тяло.

Поставяха си по едно „велик“
Най-често за несбъднати заслуги,
За да пребъде грозният им лик.
А не да чезне в групата „И други“.

Сега под ядрения небосклон
Светът премахва се с един бутон.

4681.

По-едра е неблагодаростта,
Щом ползата от дара е голяма,
Това е факт от действителността.
Съмнения по този повод няма.

На варварските диви племена,
Дресирани единствено с нагайка,
Предадохме свещени писмена,
За да ни псуват писмено на майка.

Как неусетно братската любов
Да се превърне може във омраза
Със дълготрайност во веки веков,
Разяждаща плътта като проказа.

На бъдещето крачим в мрака гъст,
Там лихвата на любовта е мъст.

4682.

Иванчо бях. Сега ми викат Жан.
Жена е майка ми, а а мъж баща ми,
Но на съседското момче Горан
Родители са две богати дами.

Едно момче сега е дъщеря
На двама всеизвестни футболисти,
Навремето след като се разбра,
Че от Кръстан превърнал се е в Кристи.

Баща и майка са предмет на спор.
Безспорно е единствено „родител“!
Това, което нявга бе позор,
Сега към него води ни учител.

Такова е модерното наследство
И аз го заплатих със свойто детство.

4683.

*There are more things in Heaven and
Earth, Horatio, than are dreamt of in your
Philosophy (W. Shakespeare, "Hamlet")*

Смъртта не я дари със възкресение
И философията вампиряса,
Оставяйки цитати и прозрения
На другите науки за украса.

Отнеха ѝ Пространството и Времето,
Вековната ѝ коренна опора,
И на прастарата ѝ мъдрост семето
Не ще опложда повече простора.

На мисълта с вълшебната стремителност
Тя дълго търсеше любов гореща
И сееше привидна убедителност,

Но липсата ѝ днес не се усеща,
Тъй също както нейното наличие
По времето на минало величие.

4684.

Властта, че произвежда престъпления,
Е вече факт, от всекиго признат
И нейните престъпни постижения,
Описани са в не един трактат.

Грабежите са уставно нормирани
В уюта на безоблачен живот,
Чрез министерства са организирани
И незаплашени от ешафод.

Със тази задължителна хармония
Човекът-гражданин е примирен,
Донякъде прилича на агония,
Но с нея той общува всеки ден.

У него ново чувство се заражда
И тя започва да му се услажда.

4685.

Обичам, като историк-любител,
Да проследявам тънкото различие
Между „борец за мир“ и „поробител“
И даваното им в аванс величие.

Оказва се, че всеки едър властник
И въплъщение на миролюбие,
Че Свободата е за него празник,
Народът би загинал, щом изгуби я.

А робите му всъщност са свободни,
Макар и с липса на самосъзнание,
Но с помощта на правилата родни

Те ще почувстват своето призвание
Обаче, за да се разпръсне мракът,
Налага се с търпение да чакат.

4686.

Не „съществително“, а „прилагателно“
Е за диктаторите ни смъртта
И те прилагат я навред съзнателно
За преуспяването във властта.

С какво неимоверно безразличие
Смъртта превръщат във консуматив,
Със който хранят скъдното величие
На своя лик, за да пребъде жив!

Чрез чужда смърт те своето безсмъртие
Опитват криво-ляво да крепят
И мавзолеи с примерно усърдие

Приживе предвидливо си строят,
Като дори наивно се надяват,
Че няма хората да ги взривяват.

4687,

Окриляни от тиха безнадеждност
Живеят примирилите се граждани
И със забележителна прилежност
Търпят срама, със който са обграждани.

Какви ли не злоименни бандити
Поеха цялото им управление -
Надменни, зад всесилието скрити,
Превърнаха страната им в имение.

Над всичко властва глъхнещият тътен
На непреодолимото мълчачние
И свиден блян, необяснимо смътен,
За някакво очаквано въстание.

Но блянът точно затова е блян,
За да е винаги от нас мечтан.

4688.

Превръщането на човек във властник
Пропадане ли е или възход?
Дали в прогреса става той участник
Или позор пред своя мил народ?

Историята – сводница коварна,
И двете склонна е да утвърди
С Клио начело, музата бездарна,
Възпяваща световните беди.

Завоевателят със взор вторачен
Във Нищото (и винаги на кон!)
През вековете е от всички тачен,

Като носител на свещен закон,
А той е: справедливостта велика
Извира от стоманата на щика.

4689.

*“Зачем нам мир без России?”
(Владимир Путин – 2018г.)*

Човекът, който ще взриви Земята,
Най-после е известен. Той е луд
И лудостта му е навред призната,
Чрез нея той държавник е прочут.

По някакви неведоми причини
На него поверена е властта
Планетата изцяло да загине
На атомните гъби чрез смъртта.

Огромната му злоба на талази
Обгръща всичко в своя адски път –
Той не човек, човечеството мрази
И ведри помисли не го гнетят.

Очаквам с трепет някой да го гръмне
И над света надеждата да съмне.

4690.

Във ненагледната ни татковина
Престъпниците управляват днес,
Откакто добродетелта загина,
Щом в избори загуби своята чест.

Отказа се от нея мнозинството
И предпочете временния бог,
Чре който в името на обществото
Погреба идеала в гроб дълбок.

Сега живее сякаш е във рая,
Без сделките между добро и зло
И без да търси правдата коя е,
Нещастие то щом е придошло.

Изглежда има на света народи,
Привикнали да са гръмоотводи.

4691.

*„През 1952-1953г лагеристите започват да ядат млади върбови листа и трева.“
(Борислав Сочев, „Белене“, стр.72)*

Там хората се хранеха с трева,
Прасетата се хранеха със хора.
Заменяйки човешките права
Със правилата стадни на терора.

Навярно всеки знае що е глад,
Но в „Белене“ гладът бе смъртно ясен
В добре организирания ад
За всеки, със режима несъгласен.

Идеите на властващия вожд
По някаква неписана присъда
Ме караха да мисля ден и нощ
Безспир „Да бъде или да не бъде?“

И отговорите във връзка бяха
Със състоянието на стомаха.

4692.

Притиска ме съмнение тревожно,
Превръщащо се в скръб неизтощима,
Че филми да се правят е възможно
Със ведри помисли за Хирошима.

И зрителят се радва на успеха
Ведно с артистите и режисьора,
Докато правдата им е утеха,
Че са признати за нормални хора.

Градът го няма. Плът човешка,
Изпечена и радиоактивна
Е следствието от присъда тежка
И от безотговорност колективна.

А колективът във висок процент
Се радва, филмът че е с “Happy end”.

4693.

Как хубаво било би ако Бог
Човекът би избирал чрез гласуване
За предваритено зададен срок
Във името на общото добруване!

Ще спрат навеки верските войни
И Бог ще е почитан като хляба,
А мирна бюлетина ще смени
Сечащата окървавена сабя.

Въпрос обаче би възникнал тук
Със преброяване на гласовете,
На Изток, Запад, Север или Юг
Кой би могъл със знак да ни подсети?

Но въпреки голямото старание,
Тук отговорът е един – мълчание.

4694.

Все чакам с примирено безпристрастие
Да дойдат поносими времена,
Докато ненаситното нещастие
Вилнее вредом в бедната страна.

Не ми върви на свестни предводители
Без оглед родни ли са или внос,
Те всички идват с поза на будители,
А краднат ли, след тях ни вест ни кост.

И всеки следващ е по-прост от предния,
Но по-грижлив към собствения джоб,
Роднините урежда до последния,
Спокойно да живеят чак до гроб.

И в моята възлюблена държава
Традицията вечно продължава.

4695.

Опитвам се понявга да мечтая
Насилия да няма по света,
Макар от опита горчив да зная,
Чрез тях в покорство ме държи властта.

С бодлива мрежа пазят Свободата
От моята сподавен любов,
Но през крилата дръзки на мечтата
Очаквам аз от нея благослов.

Това обаче може да не стане,
Насилия обгръщат ме отвред
От драми, от романи и екрани
И всекидневния ми битов гнет.

Но по-добре ли е в беззвездни бездни
Мечтата ми един ден да изчезне?

4696.

Усещам, че не ми идържат нервите,
Щом все към миналото се стремя
И спомени – на паметта консервите,
Храна осигуряват на ума.

Те безразборно са у мен натрупани,
Тук-там добри, но повечето зли,
Нарочно сякаш са от враг подкупени,
Чрез тях повторно за да ме боли.

Те вършат делото си на мъчители
И ден и нощ, но главно през нощта
И с вид на озверени победители
Са разточителни в жестокостта.

Забрава! Обожавам твоят име!
Ела и с повея си осени ме!

4697.

*„Попитай Данев, министра,
Защо продаде Силистра...“
(Народна песен - 1913година)*

Не иде реч за щайги със домати,
А за известни наши депутати,

Величествени и родолбиви,
Но за беда, и до един крадливи.

На вид представят се за много важни,
Но всъщност като стока са продажни

И всеки е съгласен кръст да чупи
Пред онзи, който може да го купи.

Продават цели области в страната
И на Историята знамената,

Дори залагат с праведна прилежност
И собствената своя безнадеждност,

А според мъдрата им философия
След Скопие ще дойде ред на София.

4698.

Величието днес се наследява,
Тъй както вещи – от баща на син
И титлата „величество“ се дава,
Джуджето за да стане исполин.

Величествата, до едно фалшиви,
Се постепенно трупат по света,
Приветствани от цели колективи,
Щастливи с дворцовата красота.

И ние сме с това ощастливени,
Отглеждаме величество за цял,
За да твърдим, от гордост оплодени:
„Нас граби ни, не кой да е, а цар!“

И въпреки че няма да го бъде,
Той нас в Международен съд ни съди.

4699.

Приемат мафията за съюз,
А тя не е съюз, а състояние,
На много граждани не е по вкус,
Но не и за Народното събрание.

Души, пари и грях се смесват там
Във странно творческо произведение,
Предпазено с успех от страх и срам
Чрез заповед и чрез постановление.

Това е преходният период,
На който знае се добре началото,
А края чака целият народ
На синята мечта под покривалото.

Но ако трябва тук да бъда честен,
Ще кажа „Той е твърде неизвестен“.